

Ønske om Afsked, om at træde udenfor Nummer og gaa over i andre Virksomheder; vi har her i Danmark ganske samme Bevægelse, der gør sig gældende f. Eks. i Sverige med tilsvarende Styrke. De Avismeddelelser, der fra Tid til anden fremkommer derom, er undertiden overdrevne, men Forholdet er dog det, at for Premierløjtnanters og Sergenters Vedkommende har i Løbet af Tiden efter Vaabenstilstandens Indtræden omtrent $\frac{1}{10}$ ønsket og begæret at komme udenfor Nummer, hvilket ganske naturligt medfører forøgede Byrder for de andre, som bliver tilbage. Og jeg kan tilføje, at Bevægelsen er nu stedse voksende. Alt dette fører til, at vi maa tage vore Beslutninger, og dette betyder, at vi maa tage dem saaledes, at denne Sag i hvert Tilfælde kan foreligge til Afgørelse ved det andet af de Valg, som er nærførestaaende herhjemme.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstруп) gjorde forleden Dag den Bemærkning, at nu maatte det radikale Venstre til at søge sig et nyt Valgprogram, og saa maatte det vel hente sig dette paa Militærvæsenets Omraade. Det ærede Medlem var ligesom helt bedrøvet derover; det ærede Medlem, der Krigstiden igennem har arbejdet trofast og ikke uden Held paa at sætte Splid med Hensyn til de for Landets Ernæringsforhold fornødne Foranstaltninger, som med en tilsvarende Energi har arbejdet paa under Sikringsstyrketiden at skabe Strid om Danmarks Militærvæsen, det ærede Medlem følte nu en forklarlig Trang til at optræde som en Fredens Apostel, der advarede mod den slemme Strid om Militærvæsenet og udtalte Ønsket om, at dette skulde være et Samlingsmærke. Jeg for min Del kan udtale det Ønske, at det maa lykkes at ordne Danmarks Militærvæsen i Forstaaelse med de forskellige politiske Partier uden Strid; intet skulde glæde mig mere, end om vi fra Militærkommissionen kunde komme med et enstemmigt Forslag, der kunde finde Tilslutning her paa Rigsdagen. Men vi vil ikke kunne opnaa Enighed om at skyde denne Sag ud, saa at den ikke løses nu i den nærmeste Fremtid, og vi vil ikke kunne opnaa Enighed om at løse den paa andet Grundlag end en Omordning af vort Militærvæsen, der giver det det beskedne Omfang, der svarer til Løsningen af de Opgaver, jeg for min Del i Dag og ved anden Lejlighed har paaapeget som dem, jeg anser for at være det danske Militærvæsens Opgaver.

Naar vi indskrænker vort Militærvæsen i en saadan Grad og derved ikke alene fjerner Fæstningsanlæg i Danmark, men ogsaa gør det muligt, uden at gaa over til

en hvervet Hær; at afskaffe den almindelige, den tvungne Værnepligt, da vil vi handle i Folkeforbundets Aand. Naar man opfatter det anderledes, naar man opfatter det, som om man fra det kan vente Tilskyndelse, Opmuntring til betydelige militære Foranstaltninger i Danmark udover det, jeg har nævnt, tror jeg, det skyldes, at man kun har forstaaet en enkelt Side af Forbundets Virksomhed og ikke læstet Opmærksomheden ved den Tankegang, som i Virkeligheden findes hos dets Ophavsmænd. Naar man først og fremmest ser Folkenes Forbund som en Art Militærinstitution, der skal skabe et Verdenspoliti, som skal holde Styr paa Urostifterne, ud fra et lignende Synspunkt som den hellige Alliance, der skabtes efter de store Revolutions- og Napoleonskrige, har man ganske vist det Udgangspunkt herfor, at Folkenes Forbund er blevet til i en lignende Situation og derfor ligesom den hellige Alliance maa modtage sit første Præg af denne Magtsituation, men det har ikke været tænkt saaledes fra dens Ophavsmænds Side. Medens den hellige Alliances Mænd i første Række var Talsmænd for Genskabens af Fortidens Magtforhold, er Talsmændene for dette Forbund Talsmænd for at skabe en ny Fremtid paa et helt nyt Grundlag. Derfor var det under de Forhandlinger, der fandt Sted i Paris, hver Gang det Spørgsmaal rejstes: Bliver der ikke for store Krav til Rustninger fra de enkelte Staters Side? bestandig det Omkvæd, hvormed man svarede: Dette Forbund skabes ikke for at forøge Rustningerne noget Sted, men for at formindske Rustningerne overalt. Og derfor er det Omkvæd, man bestandig vil møde fra Folkeforbundets Talsmænd, dette: Hvis Rustningernes Indskrænkning lykkes, da lykkes alt; hvis Indskrænkningen af Rustningerne, den store gennemgribende Indskrænkning af Rustningerne, glipper, da glipper Folkenes Forbund, da er intet af det, der er knyttet til det, muligt i de kommende Tider. Ingen af os ved, om det lykkes, men det kan vi sige, at glipper Folkenes Forbund og de Bestræbelser, som knytter sig dertil, driver man atter ind i en Rustningspolitik, der fører til Overbud efter Overbud og munder ud i nye Krav, og da driver vi ogsaa ind i en Opløsningstilstand indenfor hele den civiliserede Verden, som fører ud i Anarki. Naar man ser paa den Tilstand, hvori Verden er efterladt af denne Krig, naar man Dag ud, Dag ind gennem de Telegrammer, der naar frem til os, skaber sig sit Indtryk af Begivenhederne derude, af det Kaos, hvori Verden befinder sig, har man svært ved at tro paa, at den moderne